

POSTANOWIENIE

Dnia 27 sierpnia 2013 roku

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA – Jerzy Leder

Sędziowie: SA – Marek Motuk

SO(del.) – Małgorzata Janicz (spr.)

Protokolant – sekr. sąd. Sylwia Zalewska

przy udziale Prokuratora Marka Deczkowskiego

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko **I. C. i innym**

oskarżonym o czyn z art. 258§ 2k.k. i inne

zażaleń wniesionych przez obrońców oskarżonych A. W., I. R. C., P. P. (1), J. G. (1), P. G., W. W., oraz oskarżonych I. R. C., W. W., P. K., D. K., P. P. (2), J. G. (2) oraz P. Z.

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w. W.

z dnia 30 lipca 2013 roku

w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n a w i a:

utrzymać w mocy postanowienie w zaskarżonej części.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 30 lipca 2013 roku Sąd Apelacyjny w. W. przedłużył stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania w stosunku do m. in A. W., I. R. C., P. P. (1), J. G. (1), P. G., W. W., P. K., D. K., J. G. (2) oraz P. Z., określając czas jego trwania do dnia 31 grudnia 2013 roku.

Zażalenie na to postanowienie w części dotyczącej wyżej wskazanych oskarżonych wnieśli ich obrońcy.

Obrońca oskarżonych **A. W. i W. W.** zarzuciła naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na jego treść, tj.:

1) art. 251§ 3k.p.k. poprzez nieprzedstawienie dowodów świadczących o popełnieniu przez oskarżonych zarzucanych im czynów;

2) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 249§ 1 k.p.k. i art. 258§ 2 k.p.k. poprzez przekroczenie swobodnej oceny dowodów polegające na przyjęciu, że zebrane przeciwko oskarżonym dowody wystarczająco uprawdopodobniają, że popełnili oni zarzucane im czyny i w konsekwencji wysoce realne jest orzeczenie wobec nich surowych kar, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego, w tym zeznań świadka koronnego nie daje podstaw do przyjęcia takiej tezy;

3) art. 263§ 4 k.p.k. poprzez przyjęcie, że sprawa spełnia kryteria „szczególnej zawichości” podczas, gdy zakres zgromadzonego materiału jest standardowym w tego typu sprawach, zaś czynności dowodowe „pozostają normalnymi czynnościami do przeprowadzenia w toku postępowania”;

Zarzucał ponadto błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że w stosunku do oskarżonych zachodzi obawa mactwa, gdy z akt sprawy wynika, że złożyli oni wyjaśnienia w sprawie zaś jedynymi zeznaniami ich obciążającymi są zeznania świadka koronnego J. B., na którego nie mogą oni wpływać.

Podnosząc powyższe skarżąca wniosła o zmianę postanowienia w zaskarżonej części i zastosowanie środka w postaci poręczenia majątkowego, dozoru policji oraz zakazu opuszczania kraju połączonego z zatrzymaniem paszportu.

Obrońca oskarżonego **I. R. C.** postanowieniu w zaskarżonej części zarzuciła obrazę przepisów postępowania tj. :

1) art. 263§ 4 k.p.k. poprzez nieprawidłowe uznanie, że sprawa ta ma szczególnie skomplikowany charakter, podczas, gdy w zasadzie tylko świadek koronny wypowiada się o osobie oskarżonego;

2) art. 249 § 1 k.p.k. poprzez nieprawidłowe uznanie, że zgromadzony materiał dowodowy wskazuje na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu;

3) art. 253§ 1 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie, bowiem świadek koronny został już przesłuchany, a brak jest innych obciążających oskarżonego dowodów.

Skarżąca wniosła o zmianę postanowienia w zaskarżonej części poprzez nieuwzględnienie wniosku o przedłużenie tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego

Obrońca oskarżonego **P. P. (1)** zarzucił postanowieniu w zaskarżonej przez siebie części obrazę przepisów postępowania tj. art. 249§ 1 k.p.k. polegającą na przyjęciu, że zebrane w sprawie dowody wskazują na wysokie prawdopodobieństwo, że oskarżony popełnił zarzucane mu czyny, oraz art. 257§ 1 k.p.k. polegającą na przyjęciu, że stosowanie tymczasowego aresztowania jest niezbędne, podczas gdy prawidłowa analiza okoliczności niniejszej sprawy prowadzi do wniosków przeciwnych. Podnosząc powyższe obrońca wniósł o zmianę postanowienia w zaskarżonej części poprzez nieuwzględnienie wniosku o przedłużenie tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego.

Obrońca oskarżonego **J. G. (1)** postanowieniu w zaskarżonej części zarzucił naruszenie art. 263§ 4 k.p.k. wobec braku przesłanek przewidzianych w tym przepisie do przedłużenia tymczasowego aresztowania.

Obrońca oskarżonego **P. G.** postanowieniu w zaskarżonej części zarzucił rażąco obrazę przepisów postępowania a to art. 263§ 4 k.p.k. polegającą na przyjęciu za podstawę decyzji o przedłużeniu stosowania tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego przesłanki szczególnej zawichości sprawy, w sytuacji gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy do takich wniosków prowadzić nie może.

Stawiając powyższy zarzut skarżący wniósł o nieuwzględnienie wniosku o przedłużenie tymczasowego aresztowania, ewentualnie o zastosowanie wyłącznie wolnościowych środków zapobiegawczych w postaci poręczenia majątkowego oraz dozoru policji.

Oskarżeni **I. C., W. W., P. K., D. K., P. P. (2), J. G. (2) oraz P. Z.** zaskarżając postanowienie w częściach ich dotyczących podjęli polemikę ze zgromadzonym materiałem dowodowym, wskazując na brak przesłanek z art. 249 § 1 k.p.k. do dalszego stosowania tymczasowego aresztowania i wnieśli o jego uchylenie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenia obrońców oskarżonych A. W., I. R. C., P. P. (1), J. G. (1), P. G., W. W., oraz oskarżonych I. R. C., W. W., P. K., D. K., P. P. (2), J. G. (2) oraz P. Z. nie są zasadne, a podniesione w nich argumenty nie zasługują na uwzględnienie.

Na wstępie należy stwierdzić, iż wbrew twierdzeniu skarżących, w przedmiotowej sprawie nadal aktualna pozostaje ogólna przesłanka do stosowania środków zapobiegawczych wobec oskarżonych A. W., I. R. C., P. P. (1), J. G. (1), P. G., W. W., wskazana w art. 249 § 1 k.p.k. Zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy wskazuje bowiem na duże prawdopodobieństwo, że oskarżeni popełnili zarzucane im czyny. To, czy prawdopodobieństwo przekształci się w pewność, jest kwestią dalszego toku postępowania, a swój wyraz znajdzie w orzeczeniu kończącym postępowanie. Wobec kierunku złożonych zażaleń, które zmierzają do zdezuowania wartości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności zeznań świadka koronnego, wskazać należy, iż oceny wiarygodności tego materiału dokona Sąd meriti po przeprowadzeniu rozprawy. Tym samym na obecnym etapie postępowania merytoryczna ocena dowodów, do której zmierzają oskarżeni i ich obrońcy, jest przedwczesna.

Przestępstwa, o popełnienie których oskarżeni są I. C., W. W., P. K., D. K., P. P. (2), J. G. (2) oraz P. Z. niewątpliwie zagrożone są surową karą pozbawienia wolności, o której mowa w przepisie art. 258 § 2 k.p.k., co wynika zarówno z ich ustawowego zagrożenia, jak i okoliczności oraz charakteru sprawy. Oskarżeni stoją pod zarzutem dokonania czynu z art. 258§ 2k.k.oraz czynów dotyczących obrotu i produkcji znacznych ilości narkotyków. Powyższe uprawnia do stwierdzenia, że oskarżonym realnie grozi surowa kara pozbawienia wolności, a groźba takiej kary może skłaniać ich do podejmowania działań zakłócających, czy wręcz uniemożliwiających prawidłowy tok postępowania. Należy zatem podzielić stanowisko Sądu I instancji, że prawidłowy przebieg postępowania sądowego w przedmiotowej sprawie na obecnym jej etapie może zostać zapewniony jedynie w drodze stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego.

Niezasadny jest powtarzany w zażaleniach zarzut obrazy art. 263§ 4 k.p.k. Zgodzić się jedynie należy ze stwierdzeniem, że sprawa ta jest skomplikowana w stopniu zbliżonym do innych, tego typu spraw, gdzie postępowanie dotyczy zorganizowanej przestępczości o charakterze zbrojnym i jest złożone nie tylko przedmiotowo ale i podmiotowo. Podkreślana w zażaleniach „typowość” sprawy niniejszej wobec powyższego w żadnej mierze nie może świadczyć o tym, że nie jest to sprawa szczególnie zawiła w rozumieniu art. 263§ 4k.p.k.

Określony w części dyspozytywnej zaskarżonego orzeczenia czas trwania tymczasowego aresztowania do dnia 31 grudnia 2013 roku należy uznać za rozsądny i uwzględniający realne możliwości rozpoznania sprawy, a także zaplanowane przez Sąd I instancji czynności procesowe. Jednocześnie analiza akt sprawy nie wskazuje, aby wobec oskarżonych zachodziły okoliczności w rozumieniu art. 259 k.p.k. uzasadniające odstępianie od tymczasowego aresztowania.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny orzekł, jak na wstępie.